

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 декември 1960 година*

По дело 6/60

Г-н Jean-E. Humblet, длъжностно лице ECSC, със съдебен адрес в Люксембург, 1 rue du Fort-Rheinsheim,

ищец,

подпомаган от адв. Paul Orianne, avocat в Cour d'Appel, Брюксел,

срещу

Белгийската държава, със съдебен адрес в Люксембург в белгийското посолство, 9 boulevard du Prince-Henri,

ответник,

за която се явява министърът на финансите, заедно с г-н Georges Laloux, заместник съветник в отдела за пряко облагане към Министерство на финансите, в качеството на представител, подпомаган от адв. Jules Fally, avocat в Cour de Cassation, Белгия,

с предмет искова молба относно тълкуването на член 11, буква б) от Протокола за привилегиите и имунитетите на ЕОВС,

СЪДЪТ,

в състав: г-н A. M. Donner, председател, г-н Ch. L. Hammes и г-н N. Catalano, председатели на състав, г-н O. Riese (съдия докладчик) и г-н R. Rossi, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Lagrange,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

По фактическата и правната страна

I. Изложение на фактите

Фактите, които са в основата на разглежданото дело, могат да бъдат обобщени, както следва:

Белгийската система за облагане на доходите се характеризира с подходящи данъци, които засягат различните доходи в различен размер, и от друга страна, с допълнителен данък, наречен „допълнителен личен данък“ (в

* Език на производството: френски.

съответствие с Регентски указ от 14 януари 1948 г. относно съгласуването на законите и указите за данъците върху доходите, Moniteur от 21 януари 1948 г. - наричан по-нататък „консолидирани закони” и, по-специално, членове 37 и последващите). Този данък засяга съвкупността от доходите: неговият размер нараства по категории; данъците на съпрузите се натрупват, независимо от възприетия имуществен режим, и облагането се определя на името на главата на семейството (в съответствие с членове 37, 43 и 46 от консолидираните закони).

Ищецът, служител на ЕОВС, е белгийски гражданин. В изпълнение на упоменатите по-горе разпоредби, данъчният инспектор от Hоллогне-ау-Пьерес на 26 октомври 1959 г. изисква от него да предостави информация за брутната сума на възнаграждението, което му е изплатено от ЕОВС за 1957 г., 1958 г. и 1959 г., като добавя: „Макар и освободени от данъци, нетните възнаграждения трябва да бъдат взети предвид при определяне размера на данъците, евентуално приложими към други облагаеми доходи; във Вашия случай - доходите, подлежащи на личен допълнителен данък.” Тези „други облагаеми доходи” са получени от съпругата на ищеца, която не е служител на ЕОВС.

В отговора си от 12 ноември 1959 г., ищецът отказва да декларира собствените си доходи, като твърди, че по силата на член 11, буква б) от Протокола за привилегиите и имунитетите на ЕОВС - наричан по-нататък „Протоколът”, - служителите на Общността са освободени от какъвто и да било данък върху заплатите и възнагражденията, изплащани от Общността, така че неговото възнаграждение не би могло да бъде взето предвид при изчисляването на личния допълнителен данък.

С известие за служебно данъчно облагане от 25 ноември 1959 г. и известие за изменение на декларацията от същата дата, данъчната инспекция информира ищеца, че неговата вноска по личния допълнителен данък ще бъде служебно определена, съгласно член 56 от консолидираните закони, и му съобщава, че като се има предвид „Вашето очевидно намерение да избегнете дължимия данък с предоставянето на непълна декларация”, инспекцията за преките данъци е упълномощена „да приложи член 74 от консолидираните закони, който предвижда петгодишен срок за събиране на данъците”. На обратната страна на известието за служебно облагане, данъчната администрация заявява, че „не се оспорва фактът, че служебните възнаграждения, получени в качеството на служител на ЕОВС в Люксембург, са освободени от данъци”; същевременно на основание член 43, алинея 1 от консолидираните закони, който предвижда натрупване на доходите на съпрузите при определяне на личния допълнителен данък, „въпреки че същевременно са освободени от последния, служебните възнаграждения трябва да бъдат известни с оглед на определяне размера на данъка върху доходите, получени от съпругата” на ищеца.

В писмо от 14 декември 1959 г. ищецът поддържа своята гледна точка и допълнително оспорва данъчните основи, които той преценява като завишени.

С писмо от 16 декември 1959 г. данъчният инспектор от Hоллогне-ау-Пьерес, като поддържа своето виждане отговаря, че се отказва да прилага за данъчната 1956 г. (доходите за 1955 г.) член 74, алинея 3 от консолидираните закони и приема давността; и от друга страна, по отношение на данъчните

1957 г. - 1959 г. (доходите за 1956 г. и 1958 г.) той отказва да измени определените данъци, „като се има предвид трикратното отклоняване” от представяне на доказателство за действително получените нетни суми.

На 18 и 19 декември 1959 г., данъчният инспектор в Engis изпраща на ищеца „известие и извлечение от доходния данъчен списък, напомнително писмо за данъчната 1957 г.”, като изисква заплащането на 9 035 BEF като личен допълнителен данък; в това известие има освен това бележка за „допълнително данъчно облагане с увеличение за неточна или непълна декларация”.

Данъчната основа представлява сума от 69 122 BEF, обявена от ищеца като сума на доходите на неговата съпруга; от друга страна, размерът на данъка, прилаган към тази сума, е определен, като към доходите на съпругата е добавена предполагаемата сума на служебните възнаграждения на ищеца като служител на ЕОВС.

На 1 април 1960 г. ищецът повдига този иск, основан главно на твърдението, че процедурата на белгийската данъчна администрация да вземе предвид възнагражденията, изплатени от ЕОВС, и да поиска тяхното деклариране от ищеца, е в противоречие с член 11, буква б) от Протокола.

II. Заключение на страните

В своята искова молба ищецът стига до заключението, че Съдът следва да:

обяви исквата молба за допустима и съответно да постанови, че

член 11, буква б) от Протокола за привилегиите и имунитети на Европейската общност за въглища и стомана забранява установяване в тежест на служител на Общността на каквото и да било облагане, което се основава или се оправдава изцяло или частично с изплащането на възнаграждение от Общността на този служител;

по-специално, облагането на служител на ЕОВС с личен допълнителен данък, установен в белгийското законодателство, не може, дори за целите на изчисляването на този данък, да бъде определено от съществуването или от стойността на упоменатото по-горе възнаграждение; следователно, облагането, прилагано към ищеца, което е предмет на известието и извлечението от списъка, което му е изпратено на 18 декември 1959 г. (членове 913 и 321) за сумата от 9 035 BEF, е забранено от Протокола, и следователно е нищожно и не поражда правни последици;

следователно:

да отхвърли оспорваната вноска и да осъди белгийската държава да възстанови на ищеца всички суми, включително лихвите и разноските, които са били или евентуално ще бъдат изплатени от ищеца поради това облагане; да бъде осъдена да заплати лихви за обезщетение в размер на 4,5% годишно за сумите, които подлежат на възстановяване, от датата на тяхното плащане до деня на тяхното възстановяване;

да осъди белгийската държава да заплати съдебните разноски.

като се има предвид, че в своята защита ответникът заключава, че Съдът следва да:

обяви, че няма правомощия да се произнася по исковата молба, която му е отправена.

в допълнение, да реши, че е правилно отчитането от белгийския данъчен инспектор на възнагражденията, изплатени на ищеца като служител на ЕОВС, при определяне на размера на личния допълнителен данък, с който следва да бъде приложен за доходите на неговата съпруга, които са предмет на този данък;

осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

като се има предвид, че в своето възражение и отговор, страните поддържат своите заключения; при това ответникът заключава допълнително, че Съдът следва да

обяви тази искова молба за неоснователна”

III. Тези и доводи на страните

Тезите и доводите на страните могат да се обобщят, както следва:

I. Относно компетентността на Съда

А - Член 16 от Протокола предвижда, че

„всеки спор относно тълкуването или прилагането на настоящия протокол се решава от Съда”.

Ищецът преценява, че по силата на тази разпоредба Съдът е компетентен да се произнесе по делото, тъй като става дума за тълкуването или прилагането на член 11, буква б) от Протокола:

„На територията на всяка от държавите-членки, и независимо от тяхното гражданство, ... служителите на Общността:

.....
.....

б) са освободени от всякакъв данък върху заплатите и възнагражденията, изплатени от Общността;

.....
.....

Според ответника спорът се отнася до въпроса дали „доходите на данъкоплатеца, който се ползва от освобождаване от данък, трябва ... въпреки всичко да бъдат прибавени към доходите на неговата съпруга, съгласно член 43 от консолидираните закони, за да се определи, съгласно подходящата скала, предвидена в член 46 от тези закони, размера, който да трябва да бъде

приложен към действително облагаемите доходи с личен допълнителен данък и, по-специално, тези на съпругата”. Следователно става дума за доходи, които не са посочени в Протокола, а единствено от белгийските данъчни закони, и от значение е единствено да се прецени дали прилагането на тези закони към доходите е правилно. Следователно настоящият спор не е свързан с тълкуване или прилагане на Протокола и Съдът следва да заяви, че няма правомощия.

Ищецът отговаря, че член 11, буква б) от Протокола „включва в неговия обхват на прилагане всички начини на облагане ... поради които служител само защото получава възнаграждение от Общността, е задължен да заплати данък или допълнение към данък”. Исковата молба се основава изключително на нарушението на Протокола; като се има предвид, че ответникът поддържа, че този протокол не се прилага по конкретното дело, очевидно има спор относно тълкуването или прилагането на упоменатия по-горе протокол. Нещо повече, това се потвърждава от факта, че ответникът по време на защитата му по съществото, прави анализ на член 11, буква б) от Протокола, с което заявява, че тази разпоредба е правилно прилагана. Следователно, Съдът е компетентен да се произнесе по настоящото дело, тъй като негово правомощие е „да реши дали ищецът има право или не, след като той се позовава на Протокола и в конкретния случай се оспорва неговото прилагане”.

Б. В допълнение, ответникът заявява, че при всяко положение Съдът би трябвало да се ограничи с това да реши въпроса, който е отнесен до него, за правната страна на спора, и че „той не би могъл, както го приканва в своите заключения ищецът, да добави, че оспорваното облагане е нищожно и не поражда правни последици, да го отмени и да осъди белгийската държава да възстанови платените суми или сумите, които се следва да бъдат платени на това основание”, тъй като член 16 от Протокола упълномощава Съда само да реши спора относно тълкуването или прилагането на упоменатия по-горе протокол. За да получи намаление или отмяна на спорната вноска, ищецът би трябвало да прибягне до процедурата, предвидена в белгийското право.

Ищецът отговаря, че твърдението на ответника би ограничило решението на Съда само до становище; подобно ограничително тълкуване на член 16 от Протокола, който предоставя компетентност на Съда да решава всеки спор, свързан с неговото прилагане, би било в противоречие с „присъщата цел на неговите разпоредби”, и „изискванията за тяхното прилагане”.

а) Протоколът предполага ограничаване на суверенитета на държавите-членки, считано за задължително за осигуряване на доброто функциониране на институции на Общността и за осигуряване на закрила срещу „упражняване от държавите-членки по определени начини на своя суверенитет”, и в данъчната област.

б) Компетентността на Съда произтича от необходимостта да се повери на органи, различни от тези на заинтересованата държава, грижата да се произнасят по нарушения на привилегиите и имунитетите. Така например Съдът е упълномощен да взема всяко решение, необходимо за преустановяване на такива нарушения. Ищецът привежда в това отношение следния пример:

Ако член на Върховния орган е неправомерно задържан, то Съдът следва да може да разпореди неговото освобождаване, а не само да постанови, че неговото задържане противоречи на текста от Протокола за привилегиите и имунитетите.

в) От член 16 от Протокола следва, че страните са задължени да отнесат всеки спор, свързан с привилегиите и имунитетите, до Съда, а не до националните съдилища. В противен случай би трябвало да се предвиди производство за решаване на преюдициални спорове, които налагат на националните съдилища задължението да сезират Съда преди да вземат своето решение, с цел Съдът да реши въпроса относно правната страна на спора, свързан с тълкуването на протокола. Но в настоящия случай не съществува никакво правило от този род, сходно на правилото, предвидено в член 41 от Договора за ЕОВС.

г) Доводът на ответника би довел до неразрешими проблеми и защитата на привилегиите и имунитетите, установена с Протокола, би била абсолютно неефикасна, поради липсата на координация между националните процесуални норми от една страна и правилата на Общността от друга (евентуалното изтичане на сроковете, предвидени във вътрешното право; невъзможността на ищеца да получи изпълнение на решението на Съда).

Освен това, като признава изпълнителен характер на решенията на Съда, Договорът предоставя компетентност на Съда да постановява съдебни решения.

Ответникът изтъква, че единствената предвидена процедура за отмяна на данъчна вноска в Белгия, освен служебното освобождаване от данъци, което не е включено в настоящото дело, е „на жалбата, отправена до директора на данъчната администрация”, с възможността за обжалване на неговото решение.

Нито Договорът за ЕОВС, нито протоколът предлагат изключение от тази процедура. Протоколът не предоставя на Съда правото да отменя директно заплащане на национални данъци. Подобно право не произтича също така и от компетентността, призната на Съда в областта на споровете, свързани с тълкуване и прилагане на протокола. Ако Съдът е решил въпроса за тълкуването, ищецът е този, който следва „да използва това решение, като следва нормалната процедура, установена в данъчните закони на неговата страна”.

Някои законодателни празноти или недостатъчно уредени въпроси могат да доведат до процесуални трудности; но тези трудности при всяко положение не могат да оправдаят тълкуване, което би се отдалечило прекалено много от буквата на законите.

2. По съществуването на спора

Ищецът преценява, че белгийската държава е нарушила правилото, което се съдържа в член 11, буква б) от Протокола, като е прибавила възнаграждението, изплатено от Общността и доходите, които представляват

данъчна основа за личния допълнителен данък, за да изчисли, и с това да увеличи размера на този данък.

Ответникът заявява, че спорът се отнася до „въпроса дали възнагражденията на служител от Общността, който е освободен от всякакъв данък по силата на член 11, буква б) от Протокола за привилегиите и имунитетите на ЕОВС, могат въпреки това да бъдат взети предвид при определяне на приложимия размер към доходите на неговата съпруга, облагаеми с белгийския допълнителен данък”.

След като излага в подробности разпоредбите на белгийското право относно определянето на въпросния данък, ответникът обръща внимание, че Протоколът не предвижда пълно освобождаване на възнагражденията, изплатени на служителите на Общността, а се ограничава с това да обяви самите служители за освободени от всякакъв данък върху тези възнаграждения. Следователно не става дума за „доходи, които се ползват с имунитет”, а само за „данъкоплатец, освободен от данъци”. А в случая освобождаването от данъци е предоставено от ищеца, тъй като не е искан никакъв данък върху собствените му възнаграждения; оспорваната данъчна основа за личния данък включва само доходите на неговата съпруга, която не е служител на Общността.

Същевременно, тъй като възнагражденията на ищеца не са освободени, „те остават облагаеми по принцип и трябва следователно да бъдат взети предвид, за да се определи правилно данъчния капацитет на засегнатото лице”, така че те да бъдат добавени към доходите на неговата съпруга.

В подкрепа на своя довод, ответникът цитира две решения, постановени от Cour d'Appel (Апелативен съд), Брюксел, и понастоящем отправени за разглеждане от Cour de Cassation (Касационен съд), Белгия. Става дума за решенията, постановени съответно по делата на барон Selys-Longchamps, генерален секретар на Съвета за митническо сътрудничество, и G. de Burlet, служител в Организацията на Северноатлантическия договор. Освен това, ответникът се позовава на по-ранна съдебна практика относно доходите, освободени от данъци в Белгия по силата на международни конвенции за избягване на двойното данъчно облагане и, по-специално, на Решението на Cour de Cassation, Белгия от 6 февруари 1935 г., постановено по делото Euyers (*Pasicrisie*, 1939, I, 62). С тези решения, произнесени по случаи сходни със този на ищеца, белгийската съдебна практика е потвърдила гледната точка, приета от ответника по настоящия случай.

И накрая, ответникът се позовава на белгийското законодателство (член 35, параграф 11 от консолидираните закони), както и на конвенции, които изключват облагането на доходи, получени и обложени с данъци в чужбина и, по-специално, на френско-белгийската конвенция от 16 май 1931 г. (*Moniteur Belge* от 17 януари 1932 г.). В приложение на тези разпоредби, белгийската администрация винаги е добавяли доходите, единствено облагаеми в чужбина към другите доходи на своите данъкоплатци при изчисляването на размера на облагането и белгийската съдебна практика е приела този подход.

Приемането на защитаваната теза от ищеца „би довело до необичайния резултат, че доходите на неговата съпруга, уреждани единствено от

белгийските данъчни закони, да се ползват с по-облагодетелстващ режим ... Освобождаването от данъци, предоставено на ищеца от Протокола би имало следователно като последица намаляване на дължимите данъци и на неговата съпруга, по отношение на която упоменатият по-горе Протокол не се прилага”.

Ищецът отговаря на тези доводи, че в случая не става дума за белгийското право, а за Протокола за привилегиите и имунитетите на Общността.

1. Разликата между понятията „освободен” и „ползващ се с имунитет” няма стойност в белгийското данъчно право, като тези две понятия се използват в законодателството и от съдебната практика по равностоеен начин; това се потвърждава от нидерландския текст на белгийските закони. Различието важи в още по-малка степен в наднационалния закон. Намерението на авторите на Протокола е да освободят възнагажденията на служителите от „всякакво действие на националните данъчни администрации”.

2. Фактът, че другите доходи, които подлежат на данъчно облагане, са доходите от акции на съпругата на ищеца, не е взет предвид по следните съображения:

а) Предметът на спора е облагането на самия ищец, на когото е наредено да плати сумата от 9 035 BEF, която включва:

глоба за това, че не е декларирали заплатата си на служител на ЕОВС,

увеличение за личен допълнителен данък, наложено в негова тежест.

Белгийската система за данъчно облагане, съгласно която доходите на съпрузите се събират, декларирани от главата на семейството, и се облагат по отношение на него, създава представа, по силата на която доходите на съпругата се считат за придобити от съпруга, който лично става данъчно задължено лице. Спорът се отнася следователно до самия ищец, а не до неговата съпруга.

б) Ако другите приходи, които са в основата на облагането са получени лично от ищеца, облагането е сходно и администрацията също така би оспорвала прилагането на член 11, буква б) от Протокола; това произтича от неговата кореспонденция с ищеца и от белгийската съдебна практика, на която се позовава ответникът.

3. Ако ищецът не би получавал възнагаждение от ЕОВС, той не би бил облаган за сумата 9 035 BEF.

Това облагане ”макар и частично се дължи на факта, че ищецът получава възнагаждение от Общността, и като се позовава на Протокола, той е отказал да декларира сумата на това възнагаждение пред данъчната администрация”.

Протоколът задължава националните администрации да вземат предвид доходите, освободени от данъци, за несъществуващи. Той забранява всякакво данъчно задължение, което не би било наложено, ако възнагаждението не е изплатено с цел да гарантира на служителите на Общността ползването от

тяжното възнаграждение в пълния му размер и с цел да осигури равенство на възнагражденията на всички служители на Общността.

Да се разреши на данъчните администрации да вземат предвид възнаграждението, за да облагат по-строго останалите доходи на служителя, би означавало да им се позволи да постигнат това, което Протоколът им забранява и да лишат освобождаването от данъци от всякакво действие, установено с Протокола.

Ответникът отговаря:

По точка 1.

Фактът, че в белгийското право изразите „доходи освободени, изключени или ползващи се с имунитет от данъци” са равностойни, това не доказва нищо в конкретния случай, в който трябва да се направи разлика между понятията „доходи, освободени или ползващи се с имунитет от данъчно облагане” и „данъкоплатец, освободен от данък”. А тези две понятия отбелязват разликата, която съществува между обективното понятие за доход, освободен от всякакъв вид данък от една страна, и субективното понятие за лице, освободено от всякакъв данък, от друга страна.

В първия случай, самият доход не може по никакъв начин да участва в облагането; напротив, във втория случай именно лицето се ползва от мярката и от което не може следователно да се иска никакъв данък. В конкретния случай става дума за втория пример; данъците, които биха били установени по отношение на възнагражденията на ищеца като служител на ЕОВС, няма да могат следователно да бъдат искани от него; такива фактически не са и искани от него.

По точка 2.

Не е оправдано, от друга страна, съпругата на ищеца, която няма връзка с Общността, да ползва намаление по законно дължим данък върху своите лични доходи.

Процедурата, прилагана от белгийската администрация, освен това не води до косвено облагане на възнагражденията, изплатени от ЕОВС на ищеца; тази процедура „само позволява облагане на доходите на съпругата в размер, който съответства на реалния ѝ данъчен капацитет, докато в случай че тези възнаграждения биха били напълно пренебрегнати, доходите на съпругата биха били обложени на по-ниска ставка и последиците от данъчното освобождаване, с което се ползва заинтересованото лице, биха били прекалено преувеличени”.

По точка 3.

Ответникът оспорва факта, че данъчното освобождаване, предвидено в Протокола, задължава националните администрации да считат доходите, освободени от данъци, за несъществуващи.

Ако авторите на член 11, буква б) от Протокола биха искали да създадат данъчна ситуация, за каквато ищецът заявява, че съществува, те биха се изразили по друг начин, или биха се погрижили да дадат определения или да тълкуват използваните понятия. Като изрично дават предпочитание на режима на освобождаване от данъци на служителя, а не на режима на освобождаването на доходите, „те са направили това с пълно съзнание и като са приели правните последици, присъщи на своя избор”. Фактически, според правната позиция, приета не само в Белгия, но също така и в други страни, като например Швейцария (Решение на Tribunal Federal (Федерален съд), Швейцария от 2 май 1958 г.), се признава, че доходите по отношение, на които едно лице се ползва с освобождаване от данъци „въпреки това трябва да бъдат включени в определянето на размера, приложим към съответните данъци”.

IV. Производство

Производството е следвало нормалния си ход.

След като изслуша доклада на съдията-докладчик и становищата на генералния адвокат, Съдът решава да започне устно производство без предварително разглеждане. Същевременно кани ответника да приложи към делото данъчните декларации за доходите, представени от ищеца, които се отнасят до данъчните 1957 г., 1958 г. и 1959 г. Ответникът е представил пред Съда фотокопия на тези документи в определения срок.

СЪОБРАЖЕНИЯ

I. За основанието и обхвата на компетентността на Съда

1. Като се има предвид, че по силата на член 16 от Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейската общност за въглищата и стоманата, заедно с член 43 от Договора за ЕОВС, Съдът е компетентен да се произнася по всеки спор относно тълкуването или прилагането на упоменатия по-горе протокол.

В настоящия случай ответникът обаче прави заключение за некомпетентност на Съда, като твърди, че делото се отнася не до тълкуване на Протокола, а до правилното прилагане на белгийския закон за доходите на съпругата на ищеца, която не е служител на Общността.

Доводът не можа да бъде приет от Съда.

В действителност спорът се отнася до въпроса дали член 11, буква б) от Протокола позволява на държавите-членки да вземат предвид възнагражденията на служител на Общността при определяне на данъчната ставка, приложима към доходите на неговата съпруга. В своята защита ответникът сам уточнява предмета на спора.

Следователно трябва да бъде решен спорът относно тълкуването или прилагането на Протокола и, по-специално, на неговия член 11, буква б).

Следователно, възражението за некомпетентност следва да бъде отхвърлено.

2. От друга страна Съдът не е компетентен да отменя законодателни или административни актове на държава-членка.

В действителност Договорът за ЕОВС се ръководи от принципа за строго разделение на правомощията на институциите на Общността и правомощията на държавите-членки.

Правото на Общността не предоставя на институциите на Общността правото да отменят законодателни или административни актове, приети от държава-членка.

Поради това, ако Върховният орган прецени, че една държава не е изпълнила задължение, което ѝ е възложено по силата на Договора, чрез приемането или запазването на разпоредби, които му противоречат, той не може да отмени или анулира тези разпоредби, а само да установи, съгласно член 88 от Договора, неизпълнение на съответното задължение и в резултат на това да започне процедурата, изложена в него, за да застави въпросната държава да отмени сама мерките, които е приела.

Също така Съдът, като пазител на спазването на правото на Общността по смисъла на член 31 от Договора, е компетентен да се произнесе по всеки спор относно неговото тълкуване или прилагане, но в това си качество той не може да отменя или да анулира национални закони на държава-членка или административни актове на нейните органи.

Тази констатация за пределите на компетентността на Съда може да бъде подкрепена и с довода, изведен от Римските договори и, по-специално, от членове 171 от Договора за ЕИО и член 143 от Договора за ЕОАЕ, които придават само декларативен ефект на решенията на Съда в случай на неизпълнение на договорите, като същевременно задължават държавите да вземат мерките, които предполагат изпълнението на решението.

Съдът не намира за основателно твърдението на ищеца, съгласно което закрилата на привилегиите и имунитетите, предвидени от Протокола, би била неефикасна и решението на Съда би било сведено до обикновено становище, след като тази защита не би отменила незаконосъобразните актове, приети от националната администрация и би осъдила държавата да изплати обезщетение за щети, които произтичат от нея.

Ищецът основава своето разсъждение на текста на член 16 от Протокола за привилегиите и имунитетите, във връзка с член 43 от Договора за ЕОВС, като упоменатия по-горе член 16 посочва не само тълкуването, но и „прилагането” на упоменатия по-горе Протокол.

Погрешно е да се приема, че тази разпоредба упълномощава Съда да се намесва директно в законодателството или администрацията на държавите-членки.

В действителност, след като Съдът установява с решение, че законодателен или административен акт, издаден от органите на държава-членка е в противоречие с правото на Общността, тази държава е задължена, по силата на член 88 от Договора за ЕОВС, да отмени съответния акт и да направи

поправки за незаконните последици, които той поражда. Това задължение е изведено от Договора и от Протокола, които имат силата на закон в държавите-членки след тяхното ратифициране и които имат предимство пред националното право.

Следователно, след като Съдът е трябвало в конкретния случай да установи незаконност на оспорваното облагане, от това би следвало, че белгийското правителство би било задължено да вземе необходимите мерки, които да доведат до неговата отмяна и да възстановят на ищеца евентуално неправомерно събраните суми.

Поради всички тези основания, заключенията на ищеца, доколкото те целят отмяната на оспорваното облагане и осъждането на ответника да възстанови платените суми, са недопустими, тъй като Съдът не е компетентен да се произнесе по тях. Същото се отнася и до искането, насочено към обявяване на оспорваното облагане за нищожно и непораждащо правни последици.

Същото се отнася и до исковата молба за осъждане на заплащане на компенсаторни лихви върху неправомерно събраните данъци. Националното законодателство трябва да реши дали едно неправомерно вземане дава право на компенсаторни лихви.

На същите тези принципи трябва да се отхвърли исковата молба за възстановяване на глобата, наложена на ищеца, за представяне на непълна декларация за неговите доходи.

II. По допустимостта на иска

С оглед на допустимостта следва да се разгледа първо а) дали физическо лице може да подаде от свое име искова молба пред Съда на основание член 16 от Протокола, и б) дали може да направи това преди да е изчерпало правните средства и процедурата, предвидени или в правото на Общността, или в националното законодателство.

Въпреки че този въпрос не е повдигнат от страните в писмената фаза на производството, Съдът трябва да го разгледа служебно по отношение на допустимостта на иска.

1. Разглеждането на разпоредбите води до следните съображения:

а) Като дават право на иск, на основание член 16 от Протокола, неговите автори очевидно са възнамерявали да гарантират спазването на предвидените в него привилегии и имунитети, и то в интерес не само на Общността и на нейните институции, но и на лицата, по отношение на които са предоставени тези привилегии и имунитети, и от друга страна, в интерес на държавите-членки и тяхната администрация, които трябва да бъдат закриляни срещу всяко прекалено разширено тълкуване на упоменатите по-горе привилегии и имунитети.

Следователно е напълно допустимо служител на Общността да се яви пред Съда в качеството на ищец срещу правителството на своята собствена страна, така както някои предприятия вече са оспорвали пред Съда доводи,

представени от правителството на своята страна, като встъпват в подкрепа на Върховния орган.

След като привилегиите и имунитетите са предоставени „изключително в интерес на Общността”, не трябва да се пропуска, че те са изрично предоставени „на служителите на институциите на Общността”.

Фактът, че привилегиите, имунитетите и облекченията са предвидени в обществен интерес на Общността оправдава без съмнение правомощието, предоставено на Върховния орган, да определя категориите служители, по отношение на които те се прилагат (член 12) или да свалят, при необходимост, имунитета (член 13, алинея 2), не означава, че тези привилегии са предоставени на Общността, а не директно на нейните служители, като това тълкуване всъщност произтича ясно от формулировката на упоменатите по-горе разпоредби.

Следователно Протоколът създава в полза на засегнатите лица субективно право, чието спазване е гарантирано от правото на иск, предвидено в член 16 от Протокола.

б) Като се има предвид, че член 16 от Протокола, съгласно който „всеки спор относно тълкуването или прилагането на ... Протокола се представя пред Съда” не предвижда каквато и да било процедура, която би трябвало да бъде започната и изчерпана предварително, преди предявяването на иска пред Съда на Общността. Съгласно текста на този член, всяко лице, което се преценява за оцетено от тълкуването или прилагането на Протокола може да отнесе спора пред Съда без други предварителни формалности.

Следователно служителите на Общността имат правото да предявят пред Съда иск на основание член 16 от Протокола, срещу правителството на своята страна, без да бъдат задължени да прибягват предварително към процедурата, предвидена в други разпоредби от правото на Общността или националното право.

2. Също така проблемът трябва да се разгледа в светлината на разпоредбите на Договора и на общоприетите правни правила в държавите-членки:

а) Необходимо е преди всичко да се реши въпросът дали предявяването на иск от служител на Общността, който се преценява за оцетен от нарушение на Протокола от страна на държава-членка, не принадлежи изключително на Общността или на институцията, към която принадлежи засегнатото лице. Разглеждането на този въпрос се налага в още по-голяма степен, тъй като никоя разпоредба от Договора за ЕОВС не дава възможност на физически лица да сезират директно Съда, като се позовават на нарушение на Договора, извършено от държава-членка, а напротив, по принцип Висшият орган следва да реагира срещу подобно нарушение, като приложи процедурата, предвидена за тези цели в член 88 от Договора.

Също така не е пропуск на авторите на Договора, че „споровете”, свързани с тълкуването или прилагането „на Протокола биха възниквали на първо място в резултат от противоречия, които противопоставят лицата, на които Протоколът предоставя привилегии и имунитети от една страна, на органите,

които имат интерес от ограничително тълкуване на тези привилегии и имунитети от друга.

В това отношение страните по настоящия спор се явяват типично страни по „спор” по смисъла на член 16.

Освен това, както беше посочено по-горе, привилегиите, предвидени в Протокола предоставят на техните носители субективни права, както показват немският и нидерландският превод на термина „привилегия” (Vogrechte, voorechten). Нормално е да се предположи, че едно материално право е съпътствано от правото на неговия носител да се позове на него чрез предявяване на съдебен иск от свое име, отколкото чрез трето лице.

При тези условия следва да се приложи принципът, според който без съмнение една разпоредба, която предоставя съдебни гаранции, не би следвало да бъде тълкувана ограничително в ущърб на засегнатото физическо лице.

Накрая не трябва да се пренебрегва фактът, че член 16 не съдържа ограниченията, предвидени в член 33 от Договора.

б) Освен това трябва да се разгледа дали искът не е недопустим поради факта, че ищецът би следвало да изчерпи предварително административните и съдебните средства, които биха могли да бъдат на негово разположение в националното законодателство, на чиито правомощия той подлежи.

По отношение на административната процедура може да се констатира, че на настоящия етап от производството тя е изчерпана, след като директорът по преките данъци в Liege, с Решение от 15 юни 1960 г. е отхвърлил възражението, представено от ищеца, срещу оспорваното облагане.

По отношение на съдебното производство от декларациите на страните става ясно, че ищецът е сезирал Cour d'Appel, Liege. Следователно белгийското съдебно производство, на настоящия етап от производството, е било започнато, но не и изчерпано.

Същевременно, Договорите за създаване на Европейските общности не поставят Съда на Общностите над националните съдилища, в смисъл решенията, произнесени от тези инстанции, да могат да бъдат обжалвани пред Съда.

Съдът има изключителна компетентност по отношение на тълкуването на Протокола. Така, както е посочено по-горе, Договорите се ръководят от принципа на строго разграничаване на правомощията на Съда, от една страна, и националните съдилища, от друга страна. От това следва, че е изключено всякакво преплитане на правомощия, възложени на тези различни съдилища.

Следователно, доколкото Съдът е компетентен, не би могло да става дума за предварително „изчерпване” на националните съдебни процедури, което би се състояло в отнасянето на един и същи въпрос за решаване първо от националните съдилища и след това от Съда.

Следователно Съдът е компетентен да решава въпросите, свързани с правната страна на спора, отнесен до него, в уточнените по-горе граници и неизчерпването от ищеца на съдебното производство пред съдилищата на неговата страна не се противопоставя на допустимостта на иска.

От упоменатото по-горе следва, че правото на съдебен иск на ищеца не би могло да бъде оспорено. Следователно исковата молба е допустим доколкото нейните заключения попадат в компетентността на Съда.

III. По съществуващото на делото

Белгийската данъчна администрация намира основание за оспорването на облагане в разпоредбите на Регентския указ от 15 януари 1948 г. относно съгласуването на законите и указите за данъците върху доходите (*Moniteur Belge* от 21 януари 1948 г.), наричан по-нататък „консолидирани закони“.

Тя е приложила, по-специално, членове 46 и 43 от тези закони. Член 46 предвижда размерът на личното допълнително облагане, допълнителен данък върху общия доход. Тази разпоредба се ръководи от така наречената прогресивна система в смисъл, че процентът на данъка се увеличава в степеня, в която общият доход на данъкоплатеца достигне по-висок праг.

Упоменатият по-горе член 43 от една страна предвижда, че „доходите на съпрузите се събират“, като по този начин създава имуществено цяло на съпрузите за целите на данъчния закон.

Като прилага тези разпоредби към настоящия случай, белгийската администрация е взела предвид възнагажденията, платени от ЕОВС на ищеца, като ги е прибавила към облагаемите доходи на неговата съпруга, и е получила по този начин сума, която поради прага, определен в член 46, води до прилагане към тези доходи на чувствително по-висока данъчна ставка, отколкото ако те са взети предвид, без отчитане на възнагажденията на ищеца.

Ищецът вярва, че този способ е в противоречие с член 11, буква б) от Протокола.

Следователно спорът се отнася до въпроса дали член 11, буква б) от Протокола позволява на белгийската данъчна администрация да взема предвид заплатите и възнагажденията, изплатени от нея на служител на Общността, при определяне на приложимия процент към доходите на неговата съпруга, които подлежат на белгийския допълнителен данък върху доходите.

Заключенията на ищеца повдигат пред Съда общия въпрос дали член 11, буква б) от Протокола, като забранява всякакво облагане на упоменатите по-горе доходи, забранява също така, по-специално, те да бъдат взети предвид при изчисляването на размера на допълнителния данък върху доходите такъв, какъвто е предвиден от белгийското законодателство.

Необходимо е да се разгледа първо общият въпрос, за да се изведе принципът, чието прилагане би позволило да се реши особеният случай, повдигнат по делото.

1. От гледна точка на прилаганото право, общият въпрос трябва да бъде решен съгласно правото на Общността и, по-специално, чрез тълкуване на член 11 от Протокола, а не съгласно белгийското право.

Следователно, нито белгийското законодателство и съдебна практика, нито практиката, следвана в сходни случаи от белгийската администрация, не могат да бъдат съществени в случая, тъй като те решават въпроса на основата на националното право.

2. Ответникът изтъква, че член 11, буква б) от Протокола, не предвижда пълен имунитет на възнагражденията, изплатени на служителите на Общността, а се ограничава с това да обяви служителите за освободени лично от всякакъв вид облагане. Ответникът заключава от това, че не става дума за „доходи, които се ползват с имунитет”, а само за „данъкоплатци, освободени от данъци”, като стига до извода, че тези възнаграждения, които по принцип са облагаеми, „трябва да бъдат взети предвид с оглед на правилното определяне на данъчния капацитет на засегнатото лице”.

Съдът не може да приеме това разсъждение.

В действителност, от една страна, не е установено, че термините „освободени” и „ползващи се с имунитет” са използвани в международната данъчна терминология за обозначаване на различни понятия.

Всъщност от заглавието на Глава V от Протокола „Членове на Върховния орган и служители на институциите на Общността” произтича, че става дума за обща уредба на правното положение на тези лица, което обяснява защо авторите на протокола са избрали метода, който се състои в това да съединят различните точки, изброени в член 11, букви а) – г) по-скоро с лицето от държавата-членка или служителя, отколкото с предмета на различните привилегии и имунитети.

Буквалното тълкуване на текста идва в подкрепа на тезата, поддържана от ищеца.

В действителност думите „освободени са от всякакъв данък върху възнагражденията” посочват ясно и недвусмислено освобождаването от всякакво данъчно облагане, основано както пряко, така и непряко на освободените от данъци възнаграждения.

Не би могло на това да се противопостави, че изразът „върху възнагражденията”, посочва обратното, че член 11 не забранява облагане на други доходи и което би възлизало на по-висока сума поради възнагражденията, за които става въпрос.

Това облагане би противоречало на освобождаването от данъци, установено в член 11, тъй като дори и в този случай възнаграждението от Общността, което

е освободено от всякакъв данък, би представлявало правно основание за съответното облагане.

Освен това Протоколът на ЕОВС (както всъщност и Протоколите на ЕИО и ЕОАЕ) не съдържа разпоредба, която да уточнява, че освобождаването на възнагражденията от Общността не се противопоставя на това тези доходи да могат да бъдат включвани в данъчната основа на друг данък със сходен обхват, като белгийския допълнителен данък, докато повечето от най-новите международни споразумения в областта на двойното облагане съдържат изрично тази резерва.

Сред конвенциите, които съдържа тази резерва, съществуват някои, които са сключени от една или друга от държавите-членки малко преди това (вж. например член XIX, параграф 1 от Конвенцията от 29 април 1948 г. между Холандия и Съединените Американски щати; член 6 от Конвенцията от 25 септември 1958 г. между Белгия и Холандия) или малко след подписването на Договора ЕОВС (вж. например, член XVI буква г) от Конвенцията от 27 март 1953 г. между Белгия и Обединеното кралство; член 18 от Конвенцията от 1 април 1953 г. между Белгия и Швеция и др.), и във всеки случай преди подписването на Договорите за ЕИО и ЕОАЕ.

При тези условия, ако действително Високодоговарящите страни са имали намерението да позволят на националните органи да вземат предвид възнагражденията от Общността при определяне на размера на допълнителния данък или на други данъци със сходно значение, не може да се обясни защо те са пропуснали да направят изрична резерва, сходна на тази от посочените по-горе конвенции, тъй като този въпрос не би могъл да бъде пропуснат от делегациите, подготвили текста, оспорван пред Съда.

Съдът не би се задоволил с буквално тълкуване и преценява за необходимо да провери дали това тълкуване се потвърждава от други критерии и, по-специално, от критериите, свързани с общото намерение на Високодоговарящите страни и на *ratio legis*.

3. Не е възможно да се открие едно общо поведение на държавите-членки, което би могло да послужи за критерий при тълкуването на член 11, буква б) от Протокола.

Становищата на правителствата, представени по време на парламентарните разисквания на Договора за ЕОВС, не засягат този въпрос.

Същото се отнася и до парламентарното гласуване на Договорите за ЕИО и ЕОАЕ, които съдържат идентична материална разпоредба, като повечето от правителствените декларации не се занимават с този въпрос, с изключение на доводите на правителството на Люксембург относно ЕОАЕ, в които се твърди, че приетата разпоредба „няма да попречи на националните данъчни администрации да вземат предвид освободените от данъци суми при изчисляване на размера на облагането, прилагано към неосвободените от данъци доходи, т.е. към доходите от източници, различни от възнагражденията, изплатени от Общностите”.

Независимо че този факт се отнася до протоколи, приложени към Римските договори, а не към Протокола за ЕОВС, той не би могъл сам по себе си да докаже, че всички автори на договорите са изразили съгласие по така предложеното тълкуване. Обратно, той повдига отново въпроса дали общата воля на договарящите страни се е отнасяла също така до второстепенни последици от предоставеното данъчно освобождаване, които са поставени на разглеждане във връзка с настоящото дело.

Сравнението на различните национални законодателство засилва тези съмнения.

В действителност, докато финансовият закон на Френската република се е ръководил от същите идеи, както и белгийската съдебна практика, то от законодателството на Федерална република Германия произтича, че тази страна е тълкувала Протокола в смисъла на твърдението, защитавано от ищеца. Германският закон относно облагането на доходите (Einkommensteuergesetz), в редакцията си от 23 септември 1958 г. (Bundesgesetzblatt I, стр. 672) и от 11 октомври 1960 г. (Bundesgesetzblatt I, стр. 789), е включил член 11, буква б) от Протокола в германското право, като го е включил под номер 34 от алинея 3 сред доходите, които се ползват с данъчен имунитет.

Следователно германският законодател не споделя становището на белгийската администрация, според която Протоколът не предвижда изключване на доходите, а само освобождаване от данъци на служителите.

4. Член 13, алинея 1 от Протокола предвижда, че „привилегиите, имунитетите и облекченията се предоставят... на служителите на институциите на Общността изключително в интерес на Общността”. Следователно необходимо е да се определи какъв е интересът на Общността при освобождаване на своите служители от всякакъв данък върху възнаграденията, които им изплаща.

а) Уместно е да се констатира, че само освобождаването на възнаграденията, изплатени от Общността, от всякакъв национален данък позволява на институциите на Общността да упражняват ефикасно своето право да определят действителната сума на възнаграденията на своите служители, право, което им е признато от Договора (член 78 от Договора за ЕОВС; членове 15 и 16 от Протокола относно статута на Съда на ЕОВС).

Ако държавите-членки си запазваха правото да облагат с данъци възнаграденията на служителите от ЕОВС, всяка съгласно своята данъчна система, Общността фактически би била лишена от възможността да определя чистите доходи на своите служители.

Именно определянето на тези чисти доходи позволява на институциите да оценят извършената работа от своите служители, а на служителите - да оценят длъжността, която им се предлага.

Следователно прилагането на националните данъчни закони към възнаграденията, изплатени от Общността, би засегнало изключителното ѝ правомощие да определя стойността на тези възнаградения.

Това разсъждение се потвърждава от Договорите за създаване на ЕИО и ЕОАЕ, които, въпреки че предвиждат облагане на възнагражденията от Общностите и в тяхна полза запазват определянето на тези данъци, както и определянето на възнагражденията за институция на Общността, а именно - за Съвета (член 12, алинея 1 от Протоколите за привилегиите и имунитетите на ЕИО и ЕОАЕ; член 212 от Договора за ЕИО; член 186 от Договора за ЕОАЕ).

Разглеждани в тяхната съвкупност, в конкретната област общото между трите договора е, че освобождават възнагражденията, изплатени на служителите на Общностите от данъчния суверенитет на държавите-членки.

По този начин с Договорите е трябвало да се подкрепи независимостта на административните служители на Общността по отношение на националните власти.

б) Към посочения по-горе довод се добавя едно категорично разсъждение, а именно фактът, че пълното освобождаване от национални данъци е задължително за гарантиране на равенството в заплащането на служителите от различни националности. Би било крайно несправедливо двама служители, за които институцията на Общността е предвидила една и съща брутна заплата, да получат различно чисто възнаграждение.

Различието в чистите възнаграждения би могло да затрудни подбора на служители от различни държави-членки, като по този начин ще създаде дискриминация по отношение на реалните възможности за достъп до работа в Общностите за граждани на всяка от държавите-членки.

в) Служителите са заинтересовани не от брутно възнаграждение, а от чистото възнаграждение и, ако не бъде осигурено освобождаването от данъци на заплатите от Общността, при определянето на възнагражденията на служителите би трябвало да се вземе предвид данъчната тежест. В крайна сметка това би се отразило на бюджета на Общността. Освен това би съществувала опасност облагането на съответните възнаграждения от държавите-членки да накърни равенството между държавите-членки. Би довело до косвено финансиране от страна на предприятията от определени държави-членки, предприятия, които внасят сравнително високи данъци в Общността, на някои други държави, чието данъчно законодателство евентуално предвижда особено тежко облагане.

Следователно освобождаването на възнагражденията, изплащани от Общността, отговаря на законен интерес, чието запазване се гарантира от член 11, буква б) от Протокола.

5. Тезата, издигната от ответника, затруднява реализирането на описаните по-горе цели.

Фактически тя е в противоречие с признатия принцип в правото на Европейските общности, който предвижда ясно разграничаване между доходите от контрола на националните данъчни администрации на държавите-членки от една страна, и възнагражденията на служителите на Общността от друга страна, като тези възнаграждения, по смисъла на

Римските договори, от гледна точка на евентуалното им облагане са подчинени изключително на правото на Общността, докато другите приходи на служителите остават подчинени на облагането от държавите-членки.

Това разпределение на взаимните правомощия в областта на данъчното облагане трябва да изключва всякакво не само пряко, но и дори косвено облагане на доходите, които не попадат в компетентността на държавите-членки.

а) Системата, приета от белгийската данъчна администрация по отношение на прилагането на допълнителния данък за служителите на ЕОВС, представлява косвено облагане на възнагражденията от Общността.

Ответникът поддържа, че тази система не е в противоречие с разпоредбите от член 11, буква б) от Протокола, тъй като възнагражденията, изплащани от Общността не са подложени на никакъв данък. Данъкът би засегнал само другите доходи, като прилага по отношение на тях данъчната ставка, която се прилага към прага, до който се достига чрез фиктивното събиране на възнаграждението, получавано от Общността, с другите доходи.

Това разсъждение не е съобразено с определени последици, които произтичат от системата за облагане, предвидена от белгийския закон относно допълнителния данък (или от действащи сходни системи в други държави-членки), според която облагаемият доход е разделян на прагове, които се облагат с нарастващо по-високи размери на данъците.

Прилагането на тази данъчна техника не поражда никакви затруднение, след като доходите на данъкоплатеца са облагаеми. В действителност прилагането на различни данъчни ставки към различните прагове не е пречка, за да бъде събиран само един общ данък върху всички доходи, с последицата, че най-високата данъчна ставка, прилагана към най-високия праг също така засяга всички доходи.

По принцип не е от особено значение определен доход да бъде включен в по-ниски или по-високи прагове, тъй като сумата на общия данък, прилаган към съвкупността от доходите, е винаги същата.

От друга страна системата, практикувана от белгийските данъчни власти по отношение на служителите на ЕОВС включва по причини, които не могат да бъдат оправдани класирането на доходи, различни от възнагражденията в Общността, на по-високи прагове и прилагането на данъчна ставка, по-висока от данъчната ставка, която може да се прилага към тях, в случай че възнаграждението от Общността не би било взето предвид.

Поради този факт доходите, различни от възнаграждението от Общността се облагат с процент, който не е процентът, който съответства на реалната им сума.

Поради това, възнаграждението от Общността се облага косвено, като единствено неговото отчитане позволява прилагането към другите доходи на данъчна ставка, по-висока от данъчната ставка, която би била приложима към тях.

б) Съгласно разумните икономически и финансови схващания съвкупността от доходите на един данъкоплатец представлява органично цяло. Самите национални законодателства се ръководят от тези съображения.

От тази гледна точка, фактът да се събират данъци „върху“ категория доходи, като същевременно при изчисляването на техния размер се вземат предвид други доходи, означава, поне от материална гледна точка, пряко облагане на последните доходи.

Фактически, между пряко и косвено облагане съществува общ елемент, тъй като в двата случая има причинно-следствена връзка между доходите, за които става дума, и общата сума, дължима от засегнатия.

в) Следователно, една държава-членка нарушава Протокола, ако при определяне на размера на данъците, дължими върху други неосвободени от данъци доходи, взема предвид възнагражденията, изплатени от Общността на нейните служители, в случай че националното данъчно право предвижда системата на нарастващия данък.

Правото на Общността се противопоставя на това един служител да бъде облаган по-силно за своите частни доходи поради факта, че той получава възнаграждение от Общността, като подобно облагане има за последица определено намаляване на това възнаграждение, като по този начин се прекъсва еднаквостта на заплащането.

На тази констатация не би могъл да се постави доводът, съгласно който подобно облагане не би накърнило принципа на равенството пред данъчната тежест, тъй като то би засегнало само служителите, които имат и други доходи, различни от възнагражденията, получавани от Общността.

Този довод пренебрегва факта, че същественото сравнение, което се налага в тази област, трябва да се извършва между служителите на Общността от различни националности, които се ползват от същото чисто възнаграждение и разполагат, освен това в съответната страна с облагаеми допълнителни доходи.

Ако е позволено на държавите-членки да включват възнагражденията на служителите на Общността в основата за изчисление на размера, прилаган към техните доходи, като упоменатото по-горе разграничение би било резултат не само от различията, които съществуват между данъчните тарифи на различните национални законодателства, а следователно от фактори, чужди на Общността, но също така от прилагането от различните национални законодателства на доходи, посочени от правото на Общността и по отношение на които целта на правото на Общността е да въведе общ режим.

г) В още един друг аспект системата, прилагана от ответника, засяга свободното определяне от Общността на възнаграждението на нейните служители. В действителност, съгласно тази система, един служител на Общността е не само задължен да декларира своята заплата пред данъчните органи, но също така и да им представи обичайните признати разходи (разходи, които възникват по време на работа и други), които съответстват на

това възнаграждение с цел да избегне по-високо облагане на личните му доходи.

След като националните данъчни органи трябва да разгледат основанията и сумата на тези признати разходи, те трябва да пристъпят към оценка на различните елементи, от които е съставено възнаграждението от Общността. Без да вземат предвид неблагоприятните последици, които могат да породят различията в преценката между различните данъчни администрации, това би нарушило правото на институциите на Общността да определят суверенно възнагражденията на своите служители и следователно да определят и обосновават различните елементи, от които е съставено общото възнаграждение, предоставено на всеки служител.

Следователно тезата, поддържана от ответника, фактически изопачава, макар и частично, смисъла по член 11 буква б) от Протокола. В действителност тази теза би имала за последица изваждането на съответните възнаграждения от единното и еднородно законодателство на Общността, но и подчиняването им на една съвкупност от различни, и дори несъобразени правни системи.

Следователно вземането предвид на възнагражденията, посочени в член 11, буква б) от Протокола при изчисляване на размера, приложим към други доходи на същото заинтересовано лице, е в противоречие с Протокола.

б. Трябва да се вземе предвид, че в конкретния случай не става дума за облагане на имуществото на служител на Общността, а на неговата съпруга, която не е служител на Общността, така че ответникът поддържа, че Протоколът не е приложим към нейните лични доходи.

При това обаче белгийският данъчен закон счита за имущество на двамата съпрузи, макар и разделено от гледна точка на гражданското право, за цяло от гледна точка на данъчния закон. Отражението на оспорвания данък над общите доходи е безспорно и следователно не се отхвърля.

След като е забранено косвеното облагане, като се вземе предвид при определяне на размера на данъка, на възнаграждението на служител на Общността с оглед на отделно облагане на съпрузите, същата забрана трябва да се приложи в случай на единно облагане на самия служител.

Това определено се отнася за случая, в който съпругът е също така лично задължен да плаща данъка върху имотите на своята съпруга.

Системата на съвместно облагане на съпрузите, каквато произтича от член 43 от белгийските консолидирани закони, поражда тази последица.

Следователно, ответникът няма основание да се позовава на отсъствието на сходство между привилегированото лице, посочено в Протокола, и неговата съпруга, чиито доходи подлежат на данъчно облагане.

Напротив, принципът, съгласно който възнагражденията, посочени в член 11, буква б) от Протокола, не могат да бъдат взети предвид при определяне на прилагания размер към други доходи, е валиден също така, когато последните доходи са получени от съпруга на освободения от данъци служител.

На всички тези основания, първите две заключения, представени от ищеца, с изключение на исковата молба за обявяване на прилаганото към него облагане за нищожно и непораждащо правни последици, са основателни.

Следователно, белгийските компетентни власти са задължени, съгласно член 86 от Договора ЕОВС, да отменят последиците от актовете, с които е установено и потвърдено, упоменатото по-горе данъчно облагане.

По съдебните разноски

Ищецът е спечелил делото по отношение на своите заключения за тълкуването на Протокола и в резултат от това на основния въпрос на спора.

Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, ответникът се осъжда да заплати съдебните разноски.

След като прочете пледоариите;

След като изслушан доклада на съдията-докладчик;

След като изслуша страните;

След като изслуша становището на генералния адвокат;

като взе предвид разпоредбите на Договора за ЕОВС и, по-специално, членове 78, 86 и 88 от него, както и членове 11, 13 и 16 от Протокола за привилегиите и имунитетите на Общността;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на ЕОВС;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности и, по-специално, член 69;

Съдът реши:

1. Отхвърля исковата молба на ищеца за отмяна на оспорваното данъчно облагане, за неговото обявяване за нищожно и непораждащо правни последици, и за осъждане на ответника да възстанови платените суми, включително и глобата, наложена за непълна декларация за доходите, както и за доходи и плащания на компенсаторни лихви.

2. Исковата молба е допустима по отношение на другите доводи и е основателна в това, което следва да се приеме за основателно:

а) Протоколът за привилегиите и имунитетите на Европейската общност за въглищата и стоманата забранява на държавите-членки налагането на служител на Общността каквото и да било облагане, което би се основало изцяло или частично в изплащането на възнаграждение, платено от Общността на този служител.

б) Също така е забранено с Протокола да се вземат предвид упоменатото по-горе възнаграждение при определяне на данъчния размер, прилаган към другите доходи на този служител.

в) Това се отнася също така до случая на облагане, при което се събират доходите на служител на Общността и на неговата съпруга по отношение на данъците, дължими върху нейните доходи.

г) Следователно, данъкът изискван в известието и извлечението от данъчния регистър на приходите, изпратени до ищеца на 18 или 19 декември 1959 г. (членове 913, 321) от данъчния инспектор в Engis за сумата от 9 035 BEF е в противоречие с Протокола, доколкото това облагане се основава на съществуването на заплати и възнаграждения, изплатени на ищеца от ЕОВС.

3. Осъжда ответника да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито заседание в Люксембург на 16 декември 1960 година.

Подписи